

Када је Дмитриј Медведев изабран за председника, а Владимир Путин постао премијер, речено је да ће они бити „тандем“ на челу Русије. Али, и у тандему неко мора да управља и има знакова да више није тако јединствен.

На основу неких догађаја и нервозних реакција на њих могло би се закључити да се нешто дешава, мада је посматрачу споља тешко проценити тачно шта с обзиром на затвореност руског апарата власти, пише *Франкфуртер алгемајне цајтунг*. На пример, крајем јануара у Калињинграду је демонстрирало више од десет хиљада људи, а милиција није интервенисала. Само недељу дана касније Сергеј Миронов, који је као председник Савета федерације формално трећи човек у земљи и који је познат као Путинов верни следбеник, критиковао је социјалну политику премијера и странку Кремља „Јединствена Русија“. Критике је изнео у токшоу државне руске телевизије.

Само неколико дана после тога, такође на државној телевизији и у емисији истог водитеља, министар финансија Алексеј Кудрин такође је оштро напао „Јединствену Русију“ – не са лева, као Миронов, него са позиција привредних либерала који владајућој странци замерају прескупим социјалним популизмом.

Врху „Јединствене Русије“, званично Путин је ванстраначка личност, та два интервјуа била су довољна да почне да грми против „наручене кампање“ против странке не помињући ко би могао бити наручилац. „Наручена кампања“ је заправо формула за опште распрострањено мишљење у Русији: на државној телевизији тако нешто не може да се догоди, а да претходно то није одобрио него у самим врховима власти, поготово не ако се критике изричу два пута заредом у емисији истог водитеља.

Али, каква рачуница би могла да се крије иза тога што Миронов и Кудрин са различитих позиција нападају владу? Познато је да се председник Медведев залаже за више плурализма и критикује што странка „Јединствена Русија“ има превелику подршку државног апарата.

У ту слику уклапа се извештај *Независимаје газете* да је Кремљ издао упутство да на изборима у марту у регионалне парламенте морају да уђу бар четири странке. Очигледно је циљ да се спречи понављање случаја Москве где је на изборима прошле јесени поред „Јединствене Русије“ у градски парламент ушла још само слаба

комунистичка фракција што је изазвало жестоке критике чак и опозиције која је део система – „Праведне Русије“ Миронова и националиста Жириновског.

На питање ко ће бити кандидат на председничким изборима у пролеће 2012. године Путин и Медведев до сада су избегли одговор. Извесно узбуђење изазвала је Путинова изјава прошлог лета да ће, после договора, на време бити нађено заједничко решење. Медведев се сложио. Посматрачи из тога закључују да између њих двојице постоји неравнотежа, или да је постојала. Ако Путин, као премијер, каже да ће бити постигнут договор онда се може закључити да он и даље одређује правила игре. У случају Медведева то значи да он још зависи од Путинове наклоности и подршке.

Реформа милиције, коју сада Медведев подржава свим снагама и распоређује своје људе у министарству унутрашњих послова, можда је покушај да преузме контролу над снагама безбедности које су до сада биле Путинов домен. Од тога би могао направити и тему предизборне кампање уз чију помоћ би могао да парира и даље популарном Путину. Наиме, неефикасност и самовоља милиције велики су проблем за грађане – ко га реши може да рачуна на њихове симпатије.

(Дојче веле)